

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277769744/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Og Kristus' Vilje var i dette ringe Barn her ved hans Bryst, han tvivlede ikke derpå. Havde Gud Herren ikke alt i dets Fødsel og nu atter vidunderligen udpeget det, mærket det, at det var hans? dette Barn, der alt havde drevet den onde, larmende og lærde Ånd ud af dette Hus, selve Verdens Afbillede, og gjort det tomt og stumt som Graven. Gud Herren vilde i ham oprejse sig en Stridsmand, en Boanerges som i de gamle Dage, en Elias, en Augustinus, at omstyrte Belials Kirke og uddrive dens Præster, at rejse Korsets frygtelige Tegn over den Verden, der sov i Kød.

Ti så stor var Vederstyggeligheden vorden, så brændende begærede Guds Folk Lyset, at det måtte flamme og lutre. Tusindsårriget var nær. Slog ikke alle Apokalypsens Tegn ind? Havde det Syndens Menneske ikke alt vist sig? Havde ikke Landene stået i Brand, og Folkeslagene løbet ad Vejene? Så han dem ikke i sin Ungdom, da han drog fra de dybe Dale?

Hin store Exegetiker, Johann Albrecht Bengel fra Denkendorf derhjemme, havde fejlet. Året 1836 var forlængst forbi. Men talte dog ikke alle Sandtegn om hin Riges Komme? Sang ikke hver Linie i Hillers Salmer derom? Huskede han ikke Rock og Markis de Marsay, Camisarderne og Tersteegen, Folkene i det Land og i den Tid, der var Gud nær, i det Hjemland, han aldrig skulde gense.

Og Eberhard præste i denne Nat sin Gud, at han, som fra hans Ungdom havde uddrevet hans egen Lyst, nu havde taget hans sidste Håb, hans Støttestav gennem Udlændighedens År, hans Drøm om Hjemkomsten til Gutach og Fædrenes Hus, fra ham, at han ene kunde være hans lovlydige Redskab.

O Madame de Guyon og Fénelon, Svane fra Cambray, I Viljens Bortlugere, Pris være Eders Lærdomme til mig! Vel mig, at jeg som ung lyttede til Eders Røster! . . .

Men han grundede længe over sit og Benedicts fremtidige Liv og indså, at de måtte herfra, at de måtte ud i Livet påny, at Benedict kunde lære det og dets Trods og dets Fare at kende, lære at se sin Fjende i Øje. Og han huskede en Plads, han havde set opslået